

STALO SE V ŘÍJNO 2025

Listí se barvilo čím dál tím víc a sluníčka bylo čím dál tím méně. Ale když svítilo, tak to v kombinaci se zbarvenými listy bylo nádherné. Ale nejen sluníčka bylo méně a méně. I toho barevného listí. Více a více barevných listů opadávalo a na konci měsíce jich už bylo více na zemi než na stromech.

Naše dvorní floristka se z každé procházky se vracela s kyticí a postupně jimi obsadila všechny vázy a stoly, které máme. Jak podzim postupoval, tak s sebou mohla přinášet méně květů a doplňovala je barevnými listy,

Tento rok byla příroda štědrá na cokoli a všeho se hojně urodilo. V říjnu přišla na řadu jablka a mnoho z našich dobrých sousedů nám nabízelo přebytky své úrody. Takže většina úterních koláčů bylo jablečných. Také se tu vařily kompoty a krájela jablka na křížaly. Markéta přinesla z domova sušičku, která se skoro celý měsíc nezastavila.

Kromě jablek nás někdo obšťastnil ořechy takže jednou ze základních ingrediencí na vánoční pečení jsme saturováni dostatečně.

Po roční pauze nastal čas na průzkum spokojenosti klientů stacionáře. Opět jsme o spolupráci požádali paní Zdeňku Gašparíkovou a ona na nás naštěstí měla čas. I s jejím přispěním a na její návrhy jsme aktualizovali patřičnou směrnici a metodiku a dala se do toho. Nejvíce klientů vyslechla v týdnu okolo svátku založení republiky. A ostatní jednotlivce si „vyzobala“ v týdnu před a po, takže na začátku listopadu bylo hotovo. Teď jejich výpovědi zpracovává a slíbila, že do konce roku nám zašle souhrnnou zprávu.

Ve stacionáři jsme mohli popřát k 95. narozeninám. Máme tu trojlístek klientek v tomto věku.

A naopak nás opustila klientka nejmladší. 58 ledá paní, která už v tomto věku je v pokročilém stupni Alzheimerovy choroby, což s dobrou fyzickou kondicí je kombinace velmi náročná. Je stále v pohybu, neposedí, neklidně přechází sem tam. Od listopadu nastupuje do domova se zvláštním režimem. nemocná.

Obvyklý chod stacionáře nám přišly narušit maminky s miminky z Rybičky. A pěkně nám tu rozvířily vodu. Ale příjemně. Zas tu bylo několik nových capartů a ti, které si pamatujeme z minula, pěkně povyroستli. Pohráli jsme si a zazpívali a bylo to milé jako vždy.

Akce nejen pro stacionář a pro obyvatele, nýbrž i pro seniorskou veřejnost, jsme tu měli v říjnu tři.

Jednak přišel obvyklý říjnový host – cestovatel Martin Loew. Ví, že zde má stálé a vděčné publikum a věříme, že sem rád vrátí. Letos nás vzal hlouběji do nitra Asie – na ostrov Srí Lanka. Odpřednášel nám první půlku svého pořadu a trvalo to přes hodinu. Kdy chce slyšet i druhou půlku, musí se za ním vydat do Městské knihovny, kde bude mít koncem roku celé povídání o Srí Lance, které trvá přes dvě a půl hodiny.

I v říjnu přišla paní Julie Včeláková z Ekodomova. Tentokrát, aby s námi pekla chleba. V září nám tu povídala o odpadech a recyklaci. Nechali jsme se jí inspirovat a jedno odpoledne jsme na takových „stavech“ tkaly „podšálky“ z lichých ponožek. Vlastně ze sudých, protože ty liché snědli lichozrouti. Ale nevěděli jsme, jak podložky zapošíť, aby se nám nerozplétali. Což nám ještě při této říjnové návštěvě ještě před zaděláním těsta paní Včeláková ukázala.

Pak si s námi o chlebu povídala. Nejdřív o tom, kdo z přítomných dam si ještě pamatuje, že se chleba pekla doma. A ukázalo se, že mnoho klientek si pamatuje, že pro jejich rodiče nebo prarodiče bylo pečení chleba doma celkem běžnou věcí. Po povídání jsme pod vedením pí. Včelákové zadělali těsto a nechali ho kynout. Pak nám povídala o různých druzích obilí.

Nechala je kolovat a mohli jsme i ochutnat. Následovalo hnětení bochánek, housiček, rohlíčků – pole vlastního vkusu. 2 nejmladší pekařky z těsta vymodelovaly kočku. A šup s tím do trouby. Všem se jejich výrobky povedly a všem moc chutnali. Nevíme, ale jestli se někdo k pečení chleba odhodlá i doma. Obáváme se, že pro většinu to bylo jen zajímavým, ale jednorázovým experimentem.

Na samém konci měsíce jsme v Horizontu poprvé - a doufáme, že ne naposled - přivítali Terezu Sedlákovou, která nám přišla zahrát na saxofon. Narazili jsme na ni začátkem září na Kampě, kde hrála veřejnosti a vybírala do klobouku. Zeptali jsme se ji, jestli by nepřišla zahrát i

suchdolským seniorům. Byla ochotná a ve čtvrtek 30.10. k tomu skutečně došlo. Přišla s reproduktorem, který ji nahrazoval kapelu. Do předebranému doprovodu ona pak hrála na saxofon. Hrála písničky, které jsme znali i melodie neznámé. Pověděla i něco o nástroji, kdo chtěl, mohl si ho potěžkat atd. A do našeho publika si přivedla i svou maminku. Celkově se to moc povedlo a doufáme, že v příštím roce na tuto akci navážeme.

Týž den jsme si připomněli 50 let ode dne, kdy v Suchdole spadlo jugoslávské letadlo. Už od začátku týdne jsme o tom mluvili. Přečetli několik článků, podívali na

dokumentární film atd. Místní radnice k výročí této tragédie uspořádala pietní akt, kterého jsme se šli také zúčastnit. Zaznělo na nich několik písní v podání operní zpěvačky, slovo měla paní

místostarostka i někdo z pamětníků. Ale hlavně zazněla jména všech obětí, které při této hrozně události zahynuly. Tato tragédie se hluboko zapsala do paměti místních obyvatel. Každý suchdolák si přesně pamatuje, co dělal a kde byl ve chvíli kdy k tragédii došlo, resp. když se o ní dozvěděl. V následujícím týdnu jsme se šli podívat na výstavu, která této události byla uspořádána na místním úřadě.

